

РЕШЕНИЕ

№ 10923

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **508** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от М. Г. Г., подадена чрез адвокат Я. В. С., срещу решение № 4372 от 04.10.2024 г., постановено по анд № 173/2024 г. по описа на Софийския районен съд, 95-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-008320/17.05.2023 г., издадено от началник сектор в СДВР, Отдел „Пътна полиция“ СДВР срещу М. Г. Г. за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за което на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 50 лева.

С жалбата се поддържа, че решението на Софийския районен съд е незаконосъобразно, като се твърди, че неправилно въззивният съд е извел извод в своите мотиви, че е налице допуснато нарушение на правилата за движение по пътищата от страна на жалбоподателя. По подробно изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на обжалваното решение на СРС и вместо него да бъде постановено друго, с което изцяло да се отмени наказателното постановление.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. С., който поддържа жалбата

и претендира уважаването ѝ по изложените в същата съобщения, както и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът, редовно призван, не взема становище по касационната жалба и не се представлява в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура прави искане за потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, при което правилно е приел за установено от фактическа страна следното:

На 13.04.2023 г. около 15:50 ч. в [населено място] жалбоподателят М. Г. управлявал лек автомобил „М. С350 Б.“, ДК [рег.номер на МПС]. Движел се по [улица], с посока към [улица]. Пред № 76 на [улица]автомобилът бил спрян за извършване на проверка от полицейски патрул в състав свидетелите В. М. и С. Б., служители на 04 РУ-СДВР, чийто служебен автомобил бил спрян пред № 76 на [улица]в платното за насрещно движение. Полицейските служители възприели, че Г. управлявал автомобила без поставен обезопасителен колан, с какъвто автомобилът бил оборудван, което било поводът за спирането му, и свид. М. му съставил АУАН Серия ГА № 880163/13.04.2023г., в който описал подробно времето, мястото и обстоятелствата по извършване на нарушението. Квалифицирал го съобразно разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. АУАН бил предявен и връчен на Г., който като възражение вписал, че полицейският автомобил е спрял в насрещното платно за движение при знак „стоп“. Впоследствие депозирал и допълнително писмено възражение, придружено със снимков материал. След съставяне и връчване на АУАН на Г., на спешен телефон 112, РЦ - С. постъпили три телефонни обаждания от телефонен номер [ЕГН] - съответно в 16:00 ч., 16:09 ч. и 16:42 ч., от лице, представящо се за „Г.“. Същото съобщило на оператора на телефон 112, че му бил съставен АУАН от полицейски екип на 04 РУ-СДВР, чийто полицейски автомобил бил спрял в насрещното платно за движение на бул. „Д. Б.“, и настоявало за вземане на отношение по сигнала му. Въз основа съставения АУАН и материалите по преписката, при идентично фактическо описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, съобразявайки депозираното възражение като неоснователно, наказващият орган издал атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП наложил на Г. глоба в размер на 50 /петдесет/ лв. за извършеното нарушение по чл. 137а, ал 1 ЗДвП.

СРС е установил фактическата обстановка по делото въз основа на събраните гласни доказателства - показанията на свидетелите В. М., С. Б. и Ц. А., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК - справка-картон на водач относно М. Г. и В. М.; докладна записка до Началника на 04 РУ-СДВР; заповед № 513з4531/31.05.2022 г.; заповед № 8121к-13318/23.10.2019 г.; заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г.; справка УРИ № 105810-624/17.05.2024 г. от Дирекция

„Национална система 112“, РЦ 112 - С., ведно е приложен компакт-диск.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаването му и да са ограничили правото на защита на нарушителя, с което да се явяват формални основания за отмяната на санкционния акт, както и е приел за доказано, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, като е управлявал автомобила без поставен обезопасителен колан, с какъвто автомобилът бил оборудван.

Настоящата касационна инстанция приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона. Изследвал е всички релевантни към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи, като при правилно изяснена фактическа обстановка решаващият съдебен състав е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкциониран касаторът. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са непротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в оспореното наказателно постановление фактическа обстановка. Районният съд е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. С оглед горното, съдът намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието, както и че целите на наказанието по чл. 12 ЗАНН ще бъдат постигнати с определеното наказание.

Във връзка с наведените в касационната жалба възражения следва да се добави следното:

Софийският районен съд правилно е приел, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, която вменява в задължение на водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение – глоба в размер на 50 лв., е предвидена в чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП. Разпоредбата на чл. 137а, ал. 2 ЗДвП регламентира кръга на лицата, които са освободени от задължението за използване на обезопасителни колани, като в случая не се установява по делото, а не се и твърди, че по отношение на касатора са били налице изключенията, визирани в цитираната норма. Следва да се посочи, че правилно е установена фактическата обстановка, изводите на съда за доказаност на нарушението и неговото авторство са съобразени със събраните по делото писмени и гласни доказателства. Фактическите констатации, описани в акта за установяване на административно нарушение, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства, а касаторът не е ангажирал по делото други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. Неоснователни се явяват възраженията на касатора в тази връзка, че въззивният съд неправилно е кредитирал показанията на свидетелите, като е приел за установени времето, мястото и обстоятелствата по извършването на вмененото на касатора

административно нарушение по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, доколкото свидетелите са потвърдили, че съставянето на АУАН е с оглед лично възприети обстоятелства, обосноваващи нарушение на правилата по ЗДвП, а събраните гласни доказателства се подкрепят от представените по делото писмени такива.

Споделя се и изводът, че установените въз основа на представената справка УРИ № 105810-624/17.05.2024г. от Дирекция „Национална система 112“, РЦ 112 - С., обстоятелства относно подаването от касатора на сигнали до национален телефон 112 и начина, по който е бил спрял полицейският автомобил към момента на извършване на проверката, са ирелевантни към въпросите, касаещи извършването на процесното нарушение и законосъобразността на съставения акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление.

По отношение размера на наложеното наказание - 50 лева, настоящата инстанция счита същия за правилно определен, тъй като санкцията е в абсолютен размер.

По гореизложените съображения касационният съдебен състав приема, че не са налице наведените с жалбата касационни основания, доколкото при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора касаторът няма право на разноски. На ответника в касационното производство не следва да се присъждат разноски, тъй като такова искане не е направено своевременно. В случая отговор на касационната жалба не е представен, а искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено едва с писмените бележки, депозирани след съдебното заседание и приключване на устните състезания.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4372 от 04.10.2024 г., постановено по анд № 173/2024 г. по описа на Софийския районен съд, 95-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.